

NISKASET

Niskasten sukuseuran
jäsenlehti 2 – 2024

Hyvää ja Rauhallista Joulua sekä
Onnea Uudelle Vuodelle 2025

*Puheenjohtajan
palsta*

Mietteitä sukupäivien jälkeen

Runnin päivät elokuussa olivat sukuseuramme kuluvan vuoden tärkein tapahtuma. Tässä lehdessä sukupäiviin palataan vielä useammassakin artikkelissa. Kokonaisuus oli mielestäni varsin onnistunut, vaikka parantamisen varaa tietysti aina on. Tahdon vielä kiittää seuramme hallitusta, päiviä valmistelutta työryhmää, kaikkia ohjelmansuorittajia ja vastuunkantajia sekä yhteistyökumppaneita. Ennen kaikkea kiitos kaikille teille, jotka olitte mukana.

Päivien anti oli runsas. Taas kerran opimme uusia asioita suvustamme. Luennossaan sukututkija Ari Kolehmainen kertoi, että Niskaset ovat Etelä-Savosta, Juvalta lähtöisin olevan Hännisen suvun yksi haara. Olemme siis alun perin Hännisiä!

Suurin huolenaiheeni jatkoa silmällä pitäen on päivien vähentynyt osallistujajoukko. Runnilla meitä oli noin 70 osanottajaa, kun takavuosina Viitasaaressa kerrotaan olleen 300 henkilöä ja vielä edellisillä päivillä Ylivieskassa yli sata. On siis pakko kysyä, kannattaako nykymuotoisia sukupäiviä enää järjestää.

Edellä kuvattu kehitys lienee osa laajempaa trendiä. 1970-luvulla alkanut suuri innostus sukujuhlien järjestämiseen lienee yleisesti laimentunut. Varsin usein sukujen kokoukset ovat muuttuneet yksipäiväisiksi tilaisuuksiksi. Onko tämä myös meidän tulevaisuutemme?

Itse olen pitänyt kaksipäiväisiä juhlia sinänsä hyvänä ratkaisuna. Niiden järjestäminen on vaatinut paljon työtä, mutta myös mahdollistanut monipuolisen ohjelman. Siihen on voinut liittää paikalliseen kulttuuriin tutustumista. Se on tarjonnut kesäisen lomaviikonlopun mukavine tapaamisineen. Tietysti tämä on ollut osallistujille melko kallis ratkaisu, mutta aina on myös ollut mahdollista osallistua vain yhtenä päivänä.

Toivon, että seuramme jäsenet ottavat kantaa sukupäiviemme tulevaisuuteen. Kyse on toimintamme

”lippulaivasta”. Jos annamme sukupäiväperinteen taantua, sillä on väistämättä heijastusvaikutuksia muuhun toimintaamme ja sukuseuramme tulevaisuuteen. Seuraavat sukupäivät on tarkoitus järjestää vuonna 2027. Nyt on siis vielä aikaa ottaa kehittämisideat käyttöön. Tästä lehdestä löytyvät hallituksen jäsenten yhteystiedot, joiden kautta ideoita voi lähettää hallituksen käsiteltäväksi.

Lopulta kaikkein ratkaisevin asia toimintamme tulevaisuuden kannalta on uusien, aktiivisten jäsenten saaminen sukuseuramme toimintaan. Tämä on osittain onnistunutkin, mutta tilaa on vielä useammille. Onko lähipiirissäsi ihmisiä, joita voisit pyytää mukaan?

Näillä ajatuksilla tahdon tervehtiä lehtemme lukijoita, toivottaa hyvää ja siunattua adventin ja joulun aikaa sekä onnellista uutta vuotta 2025.

*Hannu Niskanen
Puheenjohtaja*

Enkeli taivaan, taivaan enkeli

Enkeli taivaan – tuttu virsi, nykyisessäkin virsikirjassa numero 21, on monille meistä se laulu, joka kuuluu erottamattomasti jouluun. Virren suosio ei taida perustua sen pituuteen tai kesto, vaan enemmän tavallisuuteen, toistoon ja yksinkertaisuuteen. Siitä on muodostunut vuosikymmenten ja vuosisatojen kuluessa osa kansakunnan muistia ja kansallista perinnettä. Virttä on jatkuvasti laulettu niin päiväkotien, koulujen kuin seurakuntienkin joulujuhlissa. Se on pysynyt sanoiltaankin lähes samana jo reilut 100 vuotta.

Alkuperäisessä Martti Lutherin virressä on 15 säkeistöä, meillä säkeistöjä on nykyään 10. Erään pitkään eläneen tulkinnan mukaan Luther olisi tehnyt virren sanat kotinsa joulujuhlaan sellaiseksi joulunäytelmäksi, jossa on näytelmärooleja ja säkeistöjä laulettavaksi perheen lapsille ja lopulta kaikille läsnäolijoille. Virren tausta on keskiaikaisessa laulunäytelmäperinteessä. Näiden paimen- ja tähtinäytelmien tarkoituksena on johdattaa katsoja seimen äärelle, ja niin tapahtuu Enkeli taivaan -virressäkin.

Virren kuudes säkeistö menee näin:

*Vain heinät on sun vuoteenas,
oi Herra, taivaan kuningas,
vaikkeivät kultavaattehet
sun oisi vallan arvoiset.*

Kehto, lapsen vuode on se ensimmäinen lapsen paikka maailmassa. Vuoteessa me taidamme ihmisinä viettää eniten aikaa. Tuoliin istahdetaan ja lähdetään liikkeelle, mutta vuoteessa ollaan pitkiä aikoja.

Tuo virren säkeistön seimivuode muistuttaa meitä siitä että, Jumalan poika on tullut tähän maailmaan olemaan, ei vain pikaisesti käymään. Vuode on siis levon ja olemisen vertauskuva. Pieni seimen lapsi ei opeta, eikä tee, ei julista, hän vain on.

Ja taivaan kuningas tulee mitättömään, ihmisten silmissä arvottomaan seimeen, heinien keskelle. Vaikka kuninkaan arvolle sopisi kalleimmat silkit ja sametit. Jeesuksen kuninkuus on siis kätkeytyä ja salattua. Se on läsnä pienessä lapsessa, seimen heinien keskellä.

Kaiken touhun ja tekemisen aikana voi olla vaikeaa oivaltaa, miten tärkeästä asiasta on kysymys olemisessa. Me taidamme olla silla lailla kasvatettuja, että pitää suorittaa, tehdä ja touhuta, jotta olisi kunnollinen ja oikeanlainen. Enkeli taivaan virsi opettaa meille toisenlaista tapaa. Jos elämä on kiinni tekemisestä, ei taida jäädä tilaa armolle, ja anteeksiannon vastaanottamiselle. Jos maltaa olla ja viipyä, niin kuin lapsi, saa armon. Seimen lasta katsoessa, joulua kohti mennessä voi muistaa tämän. Olemisen ja pysähtymisen tärkeyden.

Teksti pohjautuu emeritus piispan Eero Huovisen kirjaan 'Enkeli taivaan -rakas jouluvirsi'

Marjo Niskanen

Hannu Niskanen

Isänpäivä on juhlapäivä, jota vietetään isien kunniaksi ja muistoksi. Suomessa ja muissa Pohjoismaissa Tanskaa lukuun ottamatta sekä Virossa päivää vietetään marraskuun toisena sunnuntaina, puoli vuotta äitienpäivän jälkeen. Isänpäivä on ollut Suomessa virallinen liputuspäivä vuodesta 2019 lähtien. Myös isoisiä juhlistetaan isänpäivänä. Tänä vuonna isänpäivää vietettiin 10. marraskuuta.
Wikipedia

Pieni muisto

Olin täyttänyt kesällä kolme vuotta. Siitä kesästä jäi mieleen lämmin päivä ja leikki isän kanssa pihalla. Pimenevästä syksystä ei ole jäänyt muistikuvia, ei edes joulun valmisteluista. Varmaan niitä ei ollutkaan. Mutta kun tuli jouluaatto, tapahtui jotain selaista, minkä yhä muistan.

Illan hämärtyessä lähdimme äitini ja veljeni kanssa sairaalaan. Isä oli siellä! Huoneessa oli neljä sänkyä, joista kolme oli kauniisti pedattu. Kolme potilasta oli päässyt kotiin joulua viettämään. Huonokuntoinen isäni ei päässyt kotiin, joten menimme hänen luokseen sairaalaan.

Muistan huoneen hämäryyden ja hiljaisuuden. Pöydällä oli pieni kuusi ja siinä muutama kynttilä. Isä sytytti kynttilät. Tulitikkulaatikon etiketissä oli hehkuvan punainen otus. Tuollainen pieni yksityiskohta piirtyy usein lapsen mieleen. Sampo-etiketillä varustettuja tikkuja myydään yhä.

Yhtäkkiä potilashuoneen ovi aukesi. Valkoisein pukeutunut hahmo ei ehkä ollut enkeli, vaan sairaanhoitaja. Vai oliko sittenkin enkeli? Ainakin hänellä oli hyvä sanoma kerrottavanaan. Hän kutsui minut ja veljeni käytävälle. Hoitajat olivat varmaan tunteet säälillä meitä kohtaan ja käärineet siksi meille kummallekin pari pientä pakettia. Lahjat olivat suuri yllätys. Mieleeni ei ole jäänyt, mitä paketit

pitivät sisällään. Mutta pelkkä salaperäisten käärejen saaminen ja avaaminen toi lapselle joulun ilon.

Vasta aikuisena ymmärsin, että tuon joulun täytyi olla hyvin raskas isälleni ja äidilleni. Mutta minulle se oli hyvä jouluku! Olimme perheenä koolla. Tunnelma oli turvallinen. Oli kuusi, kynttilät ja lahjat. Oli juhla. Mitä lapsi voisi muuta joululta odottaa?

Kuukausi tuon juhlaillan jälkeen isäni kuoli. Sodassa pahaksi päässyttä keuhkotuberkuloosia ei voitu enää parantaa. Olimme jouluna sairaalassa, koska isäni eli viimeisiä päiviään. Isäni kuolemasta ei ole jäänyt mitään mieleen, mutta jouluku jäi mieleen! Joulun valo voitti pimeyden, kärsimyksen ja kuoleman.

Tällainen oli ensimmäinen jouluku, jonka muistan. Se on minulle ainutlaatuinen, koska isäni oli siinä mukana. Se on yksi harvoista muistikuvistani hänestä. Ensimmäistä muistamaani jouluku ovat seuranneet kymmenet muut. Tuon ensimmäisen lisäksi vain muutama muu jouluku on jäänyt vahvasti mieleeni. Pieni muisto on kantanut minua läpi elämäni.

Meillä kaikilla on omat ainutlaatuiset muistomme ja joulukertomuksemme. On tärkeää, että tallennamme niitä ja kerromme jälkipolvillemme. Jouluku on muistojen juhla. Se on myös mahdollisuus muistojen jakamiseen perheen ja suvun kesken.

Alli Mokkila
Vesanto

Suutarin tytöt

Isämme Vilhon syntymästä tuli vuosi sitten kulaneksi 120 vuotta ja hänen kuolemastaan 73 vuotta. Osittain tästä syystä minun muistikuvani isästä ovat vain lapsen mieleen tallentuneina kuvina ja näin sellaisina pystyn niitä muistelemaan. Kuitenkin kesä vuodelta 1951 jäi molemmille tytöille erikoisesti mieleen.

Isän äiti, meille Amalia-mummo, oli juuri juhanuksen alla kuollut ja isä tuli Viitasaarelle saatamaan äitiään viimeiselle matkalle. Perheen 13- ja 12-vuotiaat tytöt Alli ja Ulla olivat jo menneet kesäkuun alussa Fanni-mummolle kesätytöiksi, koska loma oli jo alkanut. Isä oli luvannut tulla käymään tyttöjen luona ennen kuin palaa kotiin Äänekoskelle. Isä oli lähtenyt Suolahdesta Ylä-Keitele-laivalla ja näin tässä laivassa pääsi Viitasaarelta lähemmäksi sitä mummolaa, jossa tytöt olivat. Isälle jäi kuitenkin laivalta kävelymatkaa vielä kymmenkunta kilometriä tyttöjen luo. He olivat tulleet jo hyvissä ajoin isää odottamaan lehmihaan veräjälle ja siitä näki jo pitkälle, miten tie tuli näkyviin mutkan takaa. Tytöt istuivat kivelä ja odottivat. Viimein isä näkyi jo hyvin selvästi tulevan ja näin tytöt lähtivät juoksemaan isän luokse.

Tytöt olivat valmistaneet isälle oikein juhlat leikkeihin aitan päähän. Tarjottiin hiekkakakkuja ja ne oli tehty oikein isojen lepänlehtien päälle. Mukaan oli kutsuttu myös Fanni-mummo ja nuket Ilona ja Orvokki Ensilempi. Isä siinä sitten istui ison kiven päällä kunniapaikalla ja oikein matto oli saatu pehmikkeeksi. Minä istuin isän jalkojen välissä – melkein isän sylissä. Ympärilläni olivat isän kädet, isot kädet.

Oli turvallista olla siinä ja nojata isää vasten. Isällä ei ollut kiire minnekään. Sitten tuli Ullan vuoro istua isän sylissä. Aitan lattialle oli laitettu peti tytöille ja siinä he isän vieressä saivat nukkua lämpöisten nahkasten alla. Saivat he kuitenkin vielä käydä uimassa isän kanssa ja kerätä tien varrelta

kukkia mummolle vietäväksi. Muistettiin äidin neuvot: kukkia ei saa laittaa maitokannuun, ne antavat outoa makua. Ahomansikoita kuitenkin löytyi paljon ja niitä pujotettiin isän kanssa heinä, riitti niitä emalimukiinkin kerättäväksi. Isän piti jo palata kotiin Äänekoskelle. Tytöt jäivät vielä tekemään lehtikerppuja mummon lampaille navetan seinustalle pystyyn.

Kun me tytöt olimme tämänkin kesän taas mummon luona koko kesän, meille kummallekaan ei muodostunut oikein kuvaa siitä, millainen kesä oli kotona Äänekoskella. Oliko isä yksin kotona tekemässä suutarin töitä? Mitähän äiti nyt tekee siellä? Kuitenkin isän sairaudet tuntuivat vain pahenevan kesän aikana. Elokuun puolella isä tuntui kaipaavan tyttöjään kotiin. Kesälomakin on jo loppumassa. Äiti lähetti tämän isän toivomuksen tytöille tiedoksi. Silloin oli jo elokuun kymmenes päivä ja linja-auton rahastajapoika lupasi jättää viestilapun tytöille autosta sen mennessä siitä mummolan ohi vielä tuonakin iltana.

Viestin jättäminen kuitenkin pojalta unohtui. Se piti jättää nyt kaupalle muun postin mukana.

Heti pyhän jälkeen maanantaipäivänä (elokuun 13. päivä) tytöt olivat menossa mummon asioille kaupalle. Sinne oli jo postin hoitajalle tullut äidin soittamana tieto: tyttöjen isä on kuollut yöllä puoliyön aikaan, siis eilen elokuun 12. päivä.

Yöllä molemmat tytöt heräsivät yhtäkkiä samanaikaisesti tuohon helinään. Karjalauma tuntui juoksevan pihan poikki. Pian kaikki hiljeni. Oli pelottavaa yön pimeydessä. Mummo ei ollut kuullut ja nähnyt mitään. Kellon aika oli sama, minkä mummo sitten kertoi myöhemmin olleen isän kuolinajan. Tytöt olivat saaneet postilta äidin lähettämän kirjeen ja siinä oli isän toivomus tulla kotiin.

Seuraavana aamuna tytöillä alkoi matka kotiin. Nuket Orvokki ja Ilona laitettiin laatikkoon nuk-

kumaan ja odottamaan uutta kesää, jota ei niille tullut enää koskaan. Kesä ja lapsuus loppuivat kaikilta siihen: Fanni-mummolle ei tullut kesätyttöjä enää mummon avuksi kuin silloin tällöin. Äiti sai sairaalasta todistuksen allekirjoituksella 13.8.1951, puoliso oli kuollut vain 48-vuotiaana.

Isän siunauspäivä 31.8. oli kaunis, oikeastaan hiostavan helteinen. Hautausmaalle johtava portti Äänekoskella oli korkea ja valkoinen. Isän arkku oli tuotu siihen portin eteen. Koko ajan toivoin ja uskoin, että arkku aukeaa ja siellä ei olekaan isää. Hän tulee kohta jostakin luoksemme, koska olemme tulleet kotiin isän pyynnöstä. Äiti ei ollut antanut meidän lasten katsoa isää kuolleena. Näin meille jäi todella elävä muisto isästä.

Koulu alkoi heti maanantaina 3.9. ja opettaja oli antanut jokaiselle lapun, johon tiedot vanhemmista piti merkitä. Minäkin täytin omani, mutta

vanhempien kohta jäi täyttämättä. Minun piti koko luokan kuullen sanoa: minun isäni on kuollut. Se oli mielestäni mahdoton kysymys ja siihen oli vaikeaa vastata. Toinen vaikea asia tuli vastaan Äänekosken torilla kotiin mennessä: - miksi sinulla on takin hihassa musta nauha ja miksi tyttöillä on mustat rusetit. Nämä olivat helposti ymmärrettävät merkit, mutta emme nähneet ketään muita näin puettuna torilla eikä koulussa. Pian kuitenkin opimme ymmärtämään nämäkin asiat. Äiti kannusti meitä käymään koulua, vaikka nyt ilman isää. Jo silloin kesällä mummolan naapuriemäntä oli antanut tähän oman arvionsa: "koettaahan se köyhälistökin näin kouluttaa lapsiaan". Nyt tarvittiin meitä Äänekoskella Saara-äitimme apuna. Meistä kaikista Saaran lapsista käytettiin edelleen nimitystä suutarin lapset, sillä isä oli kaikkien naapureittenkin mielestä edelleen todella hyvä suutari – vaikka itse suutaria ei ollut enää elossa.

In memoriam:

Sylvi Sanelma Perkkiö

106 vuotta syksyllä 2023 täyttänyt Sylvi Sanelma Perkkiö o.s. Niskanen nukkui ikiuneen 19.12.2023 Ylivieskassa (Nivalan sairaalassa). Hän oli syntynyt Sievissä 2.9.1917.

Niskasten sukokous 3.8.–4.8. Runnilla

Juhlapuhe 4.8.24 Kartanohotellin Marsalkka-salissa

Tapani Ruokanen:

Hyvä Niskasten sukuseuran puheenjohtaja Hannu Niskanen

Rakkaat sukulaiset ja ystävät

Muutammat meistä ehkä muistavat, kun paavi Johannes Paavali II vieraili Suomessa ja puhui Turun tuomiokirkossa. Se on katolinen katedraali yli 700 vuoden takaa. Siellä paavi kysyi 5. kesäkuuta 1989 dramaattisesti englanniksi: "Who am I" - "Kuka minä olen?" Hätkähdin: maailman kuuluisin henkilö, mediasta kaikkien tuntema paavi Johannes Paavali II kysyy "Kuka minä olen?" Mitä hän tarkoittaa? Yllättävä avaus, suorastaan ärsyttävä provokaatio. Mutta näin paavi avasi mahdollisuuden selittää katolisen kirkon viran luonnetta ja merkitystä.

Katolisen kristikunnan johtaja ei ollut koskaan aiemmin vieraillut Suomessa. Tunsimme hänet mediasta, jossa hän esiintyi koko ajan vetäessään yli planeetan spehtaakkelia pääosassa hän itse. Paavi oli suomalaistenkin ylin hengellinen paimen 1500-luvulle saakka, kunnes Ruotsin kuningas Kustaa Vaasa aloitti reformaation eli uskonpuhdistuksen ottamalla kirkon omaisuuden parempaan talteen. Myös silloin, kuten tänään, kaikki mullistui - mutta lopulta hyvään suuntaan.

Siitä alkoi tiedon varastointi, kansa sai kirjan käteensä, ihmiset oppivat ajattelevaan. Ihmisoikeudet, kansallisvaltiot, poliittiset tavoitteet, demokratia hahmottuivat. Kulttuuri rikastui. Satojen vuosien erossa olon jälkeen paavi, yleismaailmallisen katolisen kirkon johtaja kysyy Turun tuomiokirkossa: "Kuka minä olen?" Mitä hän vastaa omaan kysymykseensä? Hänen vastauksensa on yksinkertainen ja ymmärrettävä: "Kuten te kaikki, olen kristitty... Teidän veljenne Kristuksessa."

Sitten paavi kertoi oman tarinsa avoimesti, kuinka hän ilman omaa ansiotaan sai kutsun papin virkaan huolehtimaan Jumalan kansasta. Paavin mukaan Jumalan suunnitelmaan kuului antaa hänelle Rooman piispan, Pietarin seuraajan virka, jossa hän huolehtii Rooman kristityistä ja saarnaa yli maailman Jumalan rakkaudesta maailmaa ja ihmisiä kohtaan, ettemme väsyisi ja menettäisi toivoamme.

Hyvät ystävät - miksi muistelen Niskasen suvun juhlassa paavia? Outoa? Miten tämä liittyy tähän juhlaan? Paavi ei tietävästi ollut Niskasia, vaikka olikin lahjakas mies ja kotoisin tuosta melko läheltä Savoa, Puolasta.

Kuka minä olen? Tämä kysymys on ajankohtainen ja moni kysyy sitä, kun entiset opetukset ja uskomukset horjuvat. Meille vieraat kulttuurit ovat tulleet Suomeen. Tasainen luterilaisuus haastetaan, kirkosta erotaan, monet ihmiset kokevat uhkaa. Toiset puolustavat kynsin hampain sitä, mihin ovat tottuneet. Mikään ei tunnu pysyvän paikallaan ja yllätyksiä tulee horjuttamaan elämäämme. Puhutaan turvallisesta tilasta, jotta ihminen saisi olla se, mikä hän on.

Erityisesti nuoret kysyvät: kuka minä olen? Se on kysymys identiteetistä: mikä on käsitykseni itsestäni, millainen on minäkuvani ja mihin perustuu itsetuntoni. Millainen olen, miten minä erottaudun muista ja keihin samastun, mihin minä kuulun? Mikä on minulle arvokasta ja rakasta, mitä tavoittelen, minkä varaan haluan rakentaa elämäni ja mihin uskoaja ketä uskoa? Ihminen voi paremmin ja pärjää sosiaalisissa suhteissa, kun on ymmärrys omasta identiteetistä, vastaus kysymykseen: kuka minä olen?

Ikiaikainen vastaus on kuuluminen sukuun: hän oli Daavidin huonetta ja sukua, sanoo muinainen teksti Vapahtajamme suvusta. Saatat ajatella, että se on kovin vanhanaikainen näkemys, kukapa nyt haluaisi samastua sukulaisiinsa - eivät ainakaan nuoret. Maailma on täynnä kiinnostavampia samastumisen kohteita. Vanhassa maailmassa talot pysyivät ja uudet polvet jatkoivat esivanhempien viljelystyötä paikoillaan. Silloin suku ratkaisi.

Nuoret ovat kautta historian vieneet asioita eteenpäin, taistelleet oikeudenmukaisuuden toteuttamiseksi. Usein myös vanhempiaan vastaan. Tänä ei alistuta suvun armoille, ei patriarkan - ei edes matriarkan - johdettavaksi. Jokainen haluaa olla vapaa, itsenäinen ja itseään ohjaava persoona, oman elämänsä hallitsija. Tänä vastaus kysymykseen "kuka minä olen" saa sellaisiakin muotoja, joita meidän vanhempien ei ole aina helppo ymmärtää. Monet etsivät sukupuolista identiteettiään ja vanhemmat kysyvät eikö se ole annettu tosiasia? Uudet sukupolvet kyseenalaistavat itsestään selviä vastauksia. Ja he saavat tukea etsintäänsä tieteellisestä tutkimuksesta.

Se osoittaa, etteivät vanhat totuudet olekaan muuttumattomia. Siksi vaaditaan oikeudenmukaisuutta ja tasa-arvoa sellaisissa asioissa, joista aiemmin tuskin puhuttiinkaan. Ihmisen on saatava etsiä ja löytää. Me olemme syntyneet, etsijöiksi, kokeilijoiksi ja löytäjiksi. Sellaisiksi Jumala loi meidät. Näin toteutamme ihmisen alkuperäistä tehtävää, joka on viljellä ja varjella luomistyötä. Ja kaikkien, myös vanhemman sukupolven on syytä kuunnella ja keskustella vilpittömästi. Emme mekään ole vielä valmiita, kehityksemme jatkuu, jos emme sitä estä. Maailma kehittyy oivaltamalla uutta. Se on suurin rikkaus elämässämme.

Ihmisen nimi on osa identiteettiä: lapselle etsitään usein etunimi, jossa vilahtaa jotain perheen ja suvun historiasta. Äitini, Hilda Elisabeth os. Niskanen Kiuruvedeltä, sanoi minulle, että sinä Heikki Tapani olet sukuhaarassamme Heikki kolmas ja jos sinulla on joskus poika, hän voi jatkaa siitä. Niinpä minulla on Lenni-Heikki, Heikki neljäs. Kun kuuntelen

hänen sukupolveaan, nuorisoa ympärilläni, huomaan että äskettäinen Helmi onkin nyt René - eikä vain leikisti vaan virallisesti muutettuna. Ja saman tien sukunimikin on uusittu. Mietin, mitä tämä tekee vanhalle sukuperinteelle, jonka tutkiminen saa uutta voimaa tieteen tulosten, kuten ihmisen geneettisen historian tarjoutuessa käyttöömmme ympäri maailmaa?

Jos etunimi vaihtelee eikö sentään kuuluminen tiettyyn sukuun ja perheeseen ole yhä osa identiteettiäni, voimavara, joka auttaa matkalla tulevaisuuteen? Ei sukunimikään ole ikiaikainen. Eikä varsinkaan se. Vanhoina aikoina ei ollut sukunimiä vaan olimme jonkun poikia ja tyttäriä. Tai tietyn talon tai torpan asukkaita. Vielä 1950-luvulla isäni kotikylässä vastaan tulija saattoi kysyä: "Etkös sinä ole Osmon poikia?" Näin lapsetkin asetettiin tuttuun kontekstiin, ympäristöön osaksi yhteisöä jonkun poikana tai tyttärenä. Sellainen tapa tuli vanhoilta ajoilta.

Aika myöhään vakiintui tuttu patriarkaalinen linja, miehen sukunimi tuli avioliitossa koko uuden perheen sukunimeksi. Usein nimi oli saatu talon nimestä. Tämäkin käytäntö romuttui jo vuosikymmeniä sitten. Myös avioliittojen hajoaminen ja uudelleen avioituminen pakottaa miettimään tarkemmin sukunimeä. Tunnen erään pariskunnan, joka otti uudeksi yhteiseksi nimekseen kesäpaikan maamerkin, erikoisen kiven nimen kesäpaikan rantavedessä.

Uudet sukupolvet ja ajan muutos pakottavat pysähtymään - ei kannata liian äkkiä eikä ihan suoraan tuomita outoja ajatuksia, vaikka myös meillä on oikeus pitää kiinni siitä, mihin uskomme ja oikeaksi tiedämme vanhasta kokemuksesta. Kun pysähdymme tuomitsemisen sijasta keskustelemaan, kuten nyt täällä Runnilla, saatamme oppia ja oivaltaa jotain uutta. Ja toisinajattelija saattaa huomata kuinka myös toisin maailmaa katsovan tai edeltävien sukupolvien perinnössä on paljon arvokasta, jota ei kannata heittää pois, vaan jalostaa ja soveltaa. Ja yllättäen me kaikki opimme jotain aivan uutta.

Kuten Niskasten sukuseuran puheenjohtaja Hannu Niskanen sanoo jäsenlehdessämme: ”Me kaikki tarvitsemme toisia ihmisiä. Ihminen on yhteisöllinen olento. Osaltaan sukutapaaminen pyrkii vastaamaan tähän perustarpeeseemme.”

Tässä on kiteytettynä syy, miksi me olemme täällä tänään, vastata perustarpeeseemme yhteisöllisinä olentoina. Yksilö tarpeineen on nostettu keskipisteeksi kuluttajana, kaiken subjektina, asiakkaana, edunsaajana ja toimijana. Olemme yhä myös yhteisön jäseniä. Nämä yhteisöt ovat muuttuneet ja muuttuvat koko ajan. NykYTEknikka tuo lähelle ihmisiä kaukaa, eri maailmoista ja kulttuureista, synnyttää uusia yhteisöjä. Nettiin voi muodostaa samanmielisten ryhmän, joka jakaa yhteiset arvot ja tavoitteet. Tämä uusin aika rikastuttaa elämäämme. Ystävä saattaa löytyä mistä vain tällä planeetalla. Samoin ajattelevia ja eri mieltä olevia keskustelukumppaneita on lähellä ja kaukana. Kuten sukulaisiakin.

Uusi digiaika vie meitä eteenpäin vauhdilla. Kauppa räätälöi tarjouksensa yksilöllisesti - se tuntuu tietävän mitä haluamme ennen kuin olemme sanelleet mitään. Tekoäly yhdistyneenä internetiin ja muuhun tietotekniikkaan avaa uusia maailmoja ja mahdollisuuksia, joita emme osaa kuvitella. Olemme uuden maailmankauden alussa, kuten 500 vuotta sitten uuden ajan alkaessa, kirjapainotaidon syntyessä ja reformaation opettaessa meitä ajattelemaan omin aivoin.

Ihminen on muuttanut maailman - minusta sitenkin parempaan suuntaan, vaikka ei ongelmattomaksi. Vanhojen ongelmien tilalle ovat tulleet uudet pulmat. Ihminen itse ei kuitenkaan ole onnistunut muuttamaan itseään. Meitä riivaavat paljolti samat tunteet, pelot, haaveet ja himot kuin esivanhempiamme. Vanhojen opetusten ja uskontojen pätevyys pysyy juuri siksi, että ihminen muuttuu kovin hitaasti, jos ollenkaan. Läppäri valonkajossa istuu suunnilleen sama olento kuin aikanaan luolansa edessä nuotiolla.

Rakkaat sukulaiset

Tein yli kolmekymmentä vuotta sitten elämäkerta Paavo Ruotsalaisesta ja törmäsin siinä työssä historian Niskasiin, jotka vaikuttivat kuuluisan saarnaajan lähipiirissä 1800-luvun alussa. He ovat jääneet lähtemättömästi herännäisyyden historiaan ja sitä myötä osaksi Suomen kulttuurihistoriaa. En ryhdy nyt luettelemaan heitä enkä muita tuttuja Niskasia, esimerkiksi meidän aikamme urheilun, talouden, tieteen, taiteen piirissä. Te tiedätte heidät ja osa heistä saattaa olla täällä.

Sukulaistemme, välityksellä meille syntyy tänään linkki elävän historian tapahtumiin, jotka vaikuttavat maailmaan, Suomeen, kulttuuriimme ja myös siihen, mihin me uskomme, mitä arvostamme ja minkä puolesta haluamme toimia. Ja voimme olla ylpeitä sukulaisistamme, jotka ovat myös esikuviamme.

Jätin viikko sitten kustantajalle syksyllä ilmestyvän omaelämäkertani ”Silminnäkijänä”. Kerron siinä elämäntyöstäni reportterina ympäri maailmaa - ja kuinka ollakaan, olen törmännyt myös maailmalla Niskasiin. Kerron pari esimerkkiä siitä.

Argentiinan köyhä yerbaviljelijä Viljo Niskanen kasvatti subtrooppisessa ilmastossa teen tapaista kasvia, jonka kuivatuista lehdistä tehdään piristävää yerbamate-juomaa, joka on Latinalaisessa Amerikassa yleinen. Viljo asui perheineen puupaalujen päälle rakennetussa vaatimattomassa majassaan. Hän kertoi kuinka Niskasiakin tuli Etelä-Amerikkaan perustamaan ihanneyhteisöä, Colonia Finlandesaa. Se perustettiin Argentiinan Misionesin maakuntaan vuonna 1902. Yhtenä syynä tähän siirtolaisuuteen oli Venäjän harjoittama sortopolitiikka Suomessa.

1920-luvulla oli toinen muuttoaalto, jonka mukana myös Viljo Niskasen vanhemmat tulivat. Ihanteet eivät sitten oikein toteutuneet, päinvastoin. Tuli epäonnistumisia, riitoja ja hajaantumista. Viljelysmaa ei ollutkaan sellaista kuin kuviteltiin. Pyrkimys ihanteisiin ja parempaan maailmaan oli silti elävä. Viljo itse oli syntynyt Etelä-Amerikassa suomalaisista vanhemmista - ja kertoi kaipaavan-

sa suvun synnyinseuduille Suomeen tapaamaan toisia Niskasia. Myös Viljon lapset olivat kuulleet tarinoita juuristaan. En tiedä, pääsikö Viljo Niskan koskaan käymään Suomessa, jonne hän ikä-vöi, vaikka ei ollut täällä koskaan käynyt.

Aika pian tutustuttuani Argentiinassa Viljo Niskaseen olin työmatkalla Pohjois-Amerikassa, Yhdysvalloissa. Sielläkin vastaani tuli Niskanen, jonka etunimikin soinnahiti samalta: William Niskanen. Haastattelin häntä Washingtonissa Valkoisen talon lähellä hallituksen palatsin työhuoneessa, joka oli koristeltu Yhdysvaltain lipulla. Professori William Niskanen oli maailmankuulu taloustieteilijä. Hän kuului presidentti Ronald Reaganin talousneuvonantajisiin, joiden hulppea toimisto oli aivan presidentin naapurissa. Reaganin politiikan keskeinen tavoite oli talouden vapauttaminen ja vauhdittaminen.

Presidentin taloudelliset aivot, kolmimiehininen neuvosto, ei muotoillut politiikkaa, mutta vaikutti siihen asiantuntemuksellaan. Professori Niskasen lisäksi siihen kuuluivat Harvardin professori Martin Feldstein ja professori William Pool. Niskanen oli työskennellyt akateemisen uransa lisäksi usein Yhdysvaltain hallituksen palveluksessa. Maailmanlaajaan julkisuuteen hän tuli 1970-luvulla Fordin talousjohtajana, joka arvosteli amerikkalaista autotuotantoa, sen protektionismia. Autoteollisuus suojeli itseään kilpailulta ja oli häviämässä ketterille ja taloudellisille japanilaisille autoille. Niskanen vaati kilpailun vapauttamista.

Kysyin W. Niskaselta haastattelussa, millaisia ihmisiä maailma ja Amerikka tarvitsevat. Professori Niskanen kertoi vakuuttuneensa työssään, että maailma tarvitsee ennen kaikkea "lujasti työtä tekeviä, älykkäitä ihmisiä oikeilla paikoilla". Aika sopiva neuvo aina ja kaikkialla. Huomaattekö: kehityksessä huolimatta tietyt perusarvot pysyvät!

William A. Niskanen kehitti yhdessä kahden kollegansa kanssa liberaalia talousteorioita, joka sai nimekseen presidentin mukaan "reagonomics". Sen oppien mukaisesti Yhdysvaltain talous alkoi

kasvaa lähes 9 prosentin vuosivauhtia, markkinatalous alkoi valloittaa maailmaa ja kehitysmaatkin aloittivat matkansa kohti hyvinvointia markkinoiden elpyessä ja köyhien maiden päästessä mukaan kansainväliseen kauppaan. Samaa liberaalia oppia alettiin toteuttaa Britanniassa nimellä thatcherismi. Muistan kuinka toimittajana arvioin molempia kriittisesti - mutta maailma muuttui.

Keskustelimme pitkään talouden vaihtoehtoista ja sovelluksista politiikassa. Professori Niskanen valitteli talouden muuttumista niin monimutkaiseksi, että on yhä vaikeampi tehdä päteviä talousennusteita. Hän sanoi haastattelussa sellaista, jota olisi syytä miettiä yhä: "On pelkkää romanttista haaveilua kuvitella, että kauppa vähentäisi poliittisia erimielisyyksiä. Voimme katsoa historiaan. Useimmat sodat on käyty pääkauppakumppaneitten välillä. Eikä se ole lopulta yllättävää, sillä molemmilla on usein samoja taloudellisia intressejä."

Tämä panee ajattelemaan Yhdysvaltoja ja Kiinaa tänään. Olemme nähneet Ukrainan sodan myötä, kuinka yksi romanttinen vaihe kansainvälisen kaupan ja politiikan rakentamisessa on päättynyt. Uskoimmehan pitkään, että Neuvostoliitto ja sen seuraaja Venäjä on integroitavissa lännen arvoihin ja järjestelmiin pehmein keinoin kaupankäynnin avulla. Siihen ajatteluun oli perusteita, sillä kauppa on paras rauhan rakentaja silloin kun se hyödyttää kaikkia osapuolia. Sen sijaan kauppasota voi olla vaaran merkki oikeasta sodasta.

Maailma ei muutu niin kuin odotamme, William Niskanen muistutti. Sukulaismies William oli siitä viisaammasta päästä haastateltavieni joukossa vuosikymmenien mittaan. Hän ei puhunut vain liberaalista taloudesta, vaan talousteorioitten lisäksi keskustelimme ihmisyydestä, yhteisistä sukujuuristamme Savossa. Tämän Niskasen tapasin uudelleen Suomessa Bernerin 100-vuotisjuhlilla. (SK 36/1983).

Hyvät sukulaiset

Kävin ensi kertaa Kiuruvedellä noin 15-vuotiaana perheemme kesämatkalla. Äitini Elisa Niskanen

selvitti minulle ja kahdelle nuoremmalle veljelleni Miikalle ja Markulle perheen historiaa ja Niskasen sukua isänsä Paavo Tertullianus Niskasen rakentamassa vanhassa kauppiastalossa, joka on tänään Kiuruvedellä suojeltu rakennus kaupungin keskustassa, esimerkki yli sata vuotta vanhasta nikkariteollisuudesta. Siellä toimi viimeksi käydessäni varaosaliike. Sillä matkalla ymmärsin, että olen osa tätä seutua, sukua ja jatkumoa ja että se on tärkeää minulle.

Äidinäitini Hilda Maria syntyi 1874 kuusi vuotta suurten nälkävuosien jälkeen. Nälkä tappoi 200 000 suomalaista vuosina 1866–68, kymmenen prosenttia kansastamme. Olen vasta kolmatta sukupolvea siitä - maailman onnellisimmassa maassa, vauraassa ja korkeasti kehittyneessä. Kurjilla, köyhillä, sodan keskellä kamppailevilla on toivoa, koska suomalaisetkin selvisivät naapurista, sodasta, säästä ja ihmisluonnosta huolimatta. Nälkävuosien sukupolvet jättivät meille aineellisen, henkisen ja hengellisen perinnön, miten selviytyä vaikeuksista voittoon. Koska Niskaset selviytyivät vaikeissa oloissa ja hankalan naapurin lähellä, meillä ja muillakin kansoilla on mahdollisuus pär-

jätä. Olemme toivon ja tulevaisuuden merkki köyhille maailmassa.

Kului vuosikymmeniä perheemme ensi matkasta tänne ennen kuin tulin taas Kiuruvedelle äitini suvun maisemiin, saarnamieheksi, kun runsaat kolme vuotta sitten vietimme Kiuruveden kirkon 80-vuotisjuhlaa. Monet tunteet myllersivät mielessäni - tunsin suvun läsnäolon, kun katseilin juhkakansaa saarnatuolin korkeudesta. Palasin myös sukuhaudan ääreen, missä isovanhemmat Paavo Tertullianus ja Hilda Maria Niskanen sekä varhain kuolleet enot ja tädit odottivat omilla paikoillaan kävijää. He muistuttavat minua hiljaisesti siitä kuka olen. Niskasen suvun jäsenenä kuulun pitkään jatkumoon, sukupolvien ketjuun. Olen siitä kiitollinen.

Toivoisin että voisin itsekin olla joskus jollekin jälkeläisille merkki suvustamme ja osavastaus hänen kysymykseensä: kuka minä olen? "Olen kuten te kaikki, olen kristitty... ja teidän veljenne." Suvun historia pysyy, yhteinen kokemus, ihmisuus, usko ja luottamus, vaikka kaikki muuttuu.

Vanhan kansan sananparsia

Kun on nuorena nuuka ja vanhana köyhä,
ei oo ilonpäivää ikinä.
Tyrvää

Ei paliua puutukkaan, kun hevoosta ja kolomia kenkää,
sanoo poika, kun tieltä hevosen kengän löyty.
Lapua

Kun tuliskin niin vanhaksi, jotta saisi ittiänsä kehua.
Lapua

Ota nyt toinen nisupala, ei meillä räknätä.
Evijärvi

Niin on ahne rahhaan,
jotta posket on sissään päen pullollaan.
Kontiolahti

Sehän se herroja harmittaa, kun köyhän lapsi on kaunis.
Luhanka

Kyllä se ylettää, vaa piä ei niä, sano ukko kun kysyttiin,
ylettääkö joessa jalaka pohjaan.
Kuopio

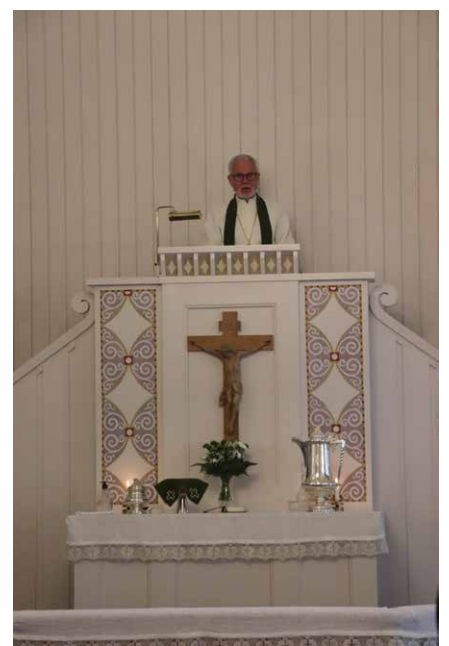
Lysti ja lämmin ku Näpän saunassa.
Oulu

Kuvareportaasi sukupäiviltä

*Vuosikokouksen puheenjohtaja
oik. Seppo Niskanen ja sihteeri Markku Niskanen*

*Hannu toimitti saarnan
Vieremän kirkossa.*

Tapani Ruokanen

Uusi hallitus vas. Hanna, Jouko, Hannu, Eero, Markku, Antti ja Tuula.

Juhlan juontajana toimi Seppo Niskanen, Pirjo Niskanen esitti savolaishuumoria.

Kuva: Kari Niskanen
Teksti: Varpu Taanila

Kaarlo Vilpas Niskanen 100 vuotta

Kokkolalainen sotaveteraani **Kaarlo "Kalle" Niskanen** saavutti 100 vuoden iän 5.10.2024 Kannuksen Kitinkankaan palvelutalon veteraaniosastolla. Hänen lisäksi talossa on viisi muuta satavuotiaista, ja niinpä Kalle kehuikin syntymäpäivänsä jälkeen päässeensä satavuotiaiden jengiin.

Kaarlo syntyi Sievissä **Henna ja Vihtori Niskasen** yhdeksänneksi lapseksi ja jäikin perheensä kuopukseksi. Maalaistalon töistä Kalle sai 18-vuotiaana kutsun sotaan. Kaarlo palveli jalkaväessä kiväärimiehenä ja huoltotehtävissä, ensin itärintamalla ja Lapin sodan aikana Muoniossa, Enontekiöllä, Kaaresuvannossa, Lätäsenossa ja Kilpisjärvellä. Kotiinpaluumarssi saksalaisten hävittämästä Lapista täyspakkaukset selässä oli ollut rankka. Kalle ehti olla sotatehtävissä paria kuukautta vaille kaksi vuotta. Näistä tehtävistä hän sai kaksi kunniamerkkiä: sodan 1941–1945 muistomitalin ja Suomen Valkoisen Ruusun ritarikunnan 1. luokan mitalin.

Sodan jälkeen Kaarlo muutti Kokkolaan ja sai töitä Outokummun tehtailta. Tälle työpaikalle hän olikin uskollinen eläkeikänsä saakka. Kokkolassa Kaarlo avioitui **Kerttu o.s. Korpi-ahon** kanssa, ja heille syntyi poika, **Harri**. Kerttu ja Kalle hankkivat siirtolapuutarhamökin, jonne he ajoivat pyörällä hoitamaan puutarhaa. Kesäisin he muuttivat asumaan mökille ja kävivät sieltä töissä. Tämä harrastus jatkui eläkkeelle jäämisen jälkeenkin sekä pyöräilyt sinne. Kerttu-vaimo menehtyi 2017. Kotona Kaarlo asui yksin 99-vuotiaaksi asti, kunnes siirtyi veteraanihoitoon Kannukseen. Kitinkannus järjesti Kaarlolle syntymäpäiväjuhlan, jossa mm. kaupunginjohtaja **Jussi Niinistö** piti veteraanille juhlapuheen.

Kalle on hyvä esimerkki siitä, miten voi saavuttaa korkean iän. Hän on harrastanut liikuntaa ja puutarhanhoitoa, noudattanut terveellisiä elämäntapoja, seurannut aikaa TV:n katselulla ja lehtien lukemisella päivittäin ja antanut aivoille töitä mm. ratkomalla kryptoja. Luonteeltaan Kalle on iloinen, myönteinen, epätsekäs, muut huomioon otta-va ja myönteinen, missä hänellä on apuna hänen verraton muistinsa, kuten oli loppuun asti hänen 106-vuotiaana kuollessaan sisarellaan.

Lähisuku kokoontui oikeana 100-vuotispäivänä eli 5:ntenä lokakuuta juhlimaan Kallen merkkipäivää. Sankari oli iloinen ja pirteä alusta loppuun saakka. Ainoa asia, joka häntä huolestutti, oli Suomen tulevaisuus, kun pari päivää aikaisemmin nuoret olivat tuhrineet eduskuntatalon pylväät. Samana päivänä, kun Kallea juhlittiin, hänen äitinsä, isänsä, sisariensa ja veljiensä haudoille sytytettiin kynttilät.

Lehden toimitus pyytää sukuseuran jäseniltä ja lehden lukijoilta muisteluja, tarinoita, haastatteluja, runoja, valokuvia – ja kaikkia mahdollisia tuotoksia.

Lähetä sähköpostilla niskjo@hotmail.com tai kirjeellä
os. Jouko Niskanen Peltokatu 5, 88600 SOTKAMO

Sukuseuran hallituksen uusi jäsen

Tervehdys täältä Savosta.

Olen Hanna Niskanen, Niskasten sukuseuran hallituksen uusiin jäsen. Olen kotoisin Savonlinnasta, jossa synnyin lähes 50 vuotta sitten. Vanhempani ovat Irma ja Niilo Niskanen ja isäni onkin ollut sukuseurassa pitkään mm. puheenjohtajana. Minulla on myös kaksi isoveljeä, Timo ja Juha, jotka asuvat edelleen Savonlinnassa. Itse lähdin Savonlinnasta jo heti yläasteen jälkeen Kuopioon opiskelemaan, josta valmistuinkin leipuriksi.

Matkani jatkui Kuopiosta Mikkeliin silloisen mieheni mukana ja meille syntyi siellä ollessa kolme lasta. Lotta, Laura ja Leevi. Niistäkin ajoista jo yli 25 vuotta ja lapset ovat kaikki jo aikuisia ja lähteneet maailmalle, yksi jopa Saksaan asti.

Leipuriopintojen jälkeen olen opiskellut enimmäkseen elämäntieteissä ja lähes koko ajan töitä tehden.

Muutettuamme takaisin Kuopion seudulle, otin silloisen oikean puhelinluettelon esiin ja rupesin katselemaan keltaisilta sivuilta leipomoita, joista voisi kysellä töitä. Ja heti tärppäsikin ja pääsin töihin Julkulan Leipomoon, joka on perinteinen käsityöleipomo. Enpä arvannut vielä silloin, että löydän sieltä samalla myös uuden miehen, Markun, enkä myöskään sitä, että omistan joku päivä leipomosta puolet sekä kaksi kahvilaa. Mutta niin on aika vierähtänyt, että kohta 20 vuotta olen ollut talossa töissä. Välillä leipomassakin mutta enimmäkseen myymälöiden ja kahviloiden puolella ja paperihommissa toimistossa.

Yrittäjäyys on työntäyteistä hommaa ja vaatii pitkää päivää, mutta välillä sentään pääsee lomallekin, jolloin on mukava lähteä mökille Nurmekseen, josta äitini on kotoisin. Mökkeilyn lisäksi harrastuksiini kuuluu pyöräily, työmatkatkin kesät talvet, sekä kesäiset lajit muutenkin. Vanhempieni hiihtointo ei ole tarttunut minuun.

Hallituksen jäsenyys tuli vähän puun takaa mutta opettelen mielelläni tätä asiaa ja haluan kulkea isäni jalanjälkiä, edes vähäsen.

Mukavaa talven ja joulun odotusta kaikille. Toivotaan, että maailma tästä vähän rauhoittuisi.

Sukuseuran hallitus 2025-2027

Puheenjohtaja
Hannu Niskanen
Helsinki
p. 045-8092 900
hannukk.niskanen@gmail.com

Jäsenrekisterin hoitaja
Antti Niskanen
Helsinki
p. 040-5000 561
rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

Varapuheenjohtaja
Eero Niskanen
Pyhäsalmi
p. 0400-681 845
eeroniskanen09@gmail.com

Jäsenlehden toimitus
Hanna Niskanen
Kuopio
p. 050-3436 154
hannariniskanen@gmail.com

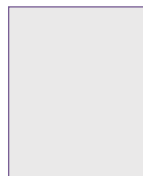
Rahastonhoitaja
Tuula Niskanen
Helsinki
p. 050-4368 015
tniskanen423@gmail.com

Sihteeri/myyntituotteet
Markku Niskanen
Seinäjoki
p. 040-5963 528
markkun45@gmail.com

Jäsenlehtivastaava
Jouko Niskanen
Sotkamo
p. 044-5144 143
jouko43niskanen@gmail.com

Varajäsen
Mauno Niskanen
Jyväskylä
p. 040-5674 358

Myyntituotteita

Sukuseuran isännänviiri

Viirin tyviosassa on sukuseuran logo ja muu osa on sinivalkoinen. Viiriä on saatavana kaksi kokoa.

40x400 cm, yleisin 8–9 metrin lipputankoon

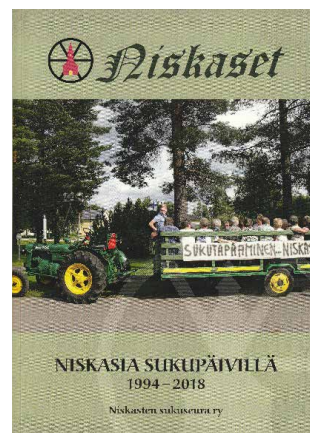
68 €

+ postitusmaksu

35x350 cm, 6–7 metrin lipputankoon

60 €

+ postitusmaksu

LIPPIS Niskasten logolla

Vahvaa, harjattua puuvillatvilliä, sandwich lippa koristeraidalla, tarrakiinnitys.

15 €

+ postitusmaksu

KASSI Niskasten logolla

Lyhyillä kädensijoilla laadukas, kestävä ja pestävä kierrätettävää laminoitua nonvovenia, koko 46x46x17.

6 €

+ postitusmaksu

NISKASIA SUKUPÄIVILLÄ -kirja

75-sivuinen kuvakirja kertoo kuvin ja sanoin kymmenestä Niskasten sukokokouksesta.

Nyt yksissä kansissa sukutapaamisten ikimuistoiset kuvat. Kirja sopii erinomaisesti lahjakirjaksi.

25 €

+ postitusmaksu

MYYNITUOTTEIDEN TILAUKSET:

Markku Niskanen puhelimella,
tekstiviestillä tai sähköpostilla

040 5963 528,
markkun45@gmail.com.

PARHAIMMAT ONNITTELUT -kortit

Toimitetaan 5 kpl nipuissa

15 €

+ postitusmaksu

LÄMMIN OSANOTTO -adressi

12 €

+ postitusmaksu

NISKASET

www.niskaset.info

Lehden toimitus: Hanna Niskanen • Hannu Niskanen •
Jouko Niskanen, niskjo@hotmail.com
Kannen kuva: Anu Pentikäinen
Painos: 330 kpl
Taitto ja paino: PunaMusta Oy